

ἀλίγδωτος ἐπίθ. κοιν. ἀλίγδουτους βόρ. ιδιώμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *λιγδωτός < λιγδώνω.

1) Ὁ μὴ λιγδωθείς, ὁ ἀκηλίδωτος κοιν. : Ἀλίγδωτο φόρεμα. Συνών. ἀλίγδιστος, ἀντίθ. λιγδωμένος (ιδ. λιγδώνω). 2) Ὁ μὴ φαγὼν λίπος καὶ καθόλου ὁ μὴ τραφεὶς Ἦπ. : Φρ. Χόρευε, κοιλούλλα μου, νηστική κι ἀλίγδωτη. 3) Ὁ μὴ ἔχων ἐν ἑαυτῷ λίγδαν, ἥτοι πάχος, ἄρα ἀπαχής, ἰσχνὸς Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Ἀλίγδουτους ἀνθρουπους χουρταίνει ποντέ; 4) Ὁ μὴ ἔχων λίπασμα, ἀλίπαντος, ἐπὶ γῆς Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Χουράφ' ἀλίγδουτου. Συνών. ἀκόπριστος 2, ἀκοπρος, ἀλέριστος, ἀλέρωτος 2. β) Ὁ ἐστερημένος φυσικῆς ἱκμάδος, λεπτόγειος, ἐπὶ γῆς Στερελλ. (Αἰτωλ.)

ἀλιγόστευτος ἐπίθ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Κέρκ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *λιγοστευτός < λιγοστεύω.

Ὁ μὴ ὀλιγοστεύων, ἀμείωτος ἔνθ' ἄν. : Ποταμὸς ἀλιγόστευτος Κρήτ.

ἀλιγούρευτος ἐπίθ. Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *λιγουρευτός < λιγουρεύω.

Ὁ μὴ ὀρεχθεὶς σφοδρῶς.

ἀλίγωτος ἐπίθ. Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *λιγωτός < λιγώνω.

Ὁ μὴ ποθήσας οἶονεὶ μέχρι λιποθυμίας.

ἀλιδῶνα ἡ, Θράκ. Ἰων. (Κρήν.) Κρήτ. Κύθν. Κῶς Μεγίστ. Μύκ. Πάρ. Σέριφ. Σύμ. Χίος ἀλιῶνα Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἐλεδώνη.

1) Εἶδος ὀκτάποδος τῆς οἰκογενείας τῶν ἐλεδωνιδῶν (eledonidae), ἀνοστότερον τοῦ κοινοῦ ὀκτάποδος, ἡ ἐλεδώνη (eledone Aldrovandi) μὲ λεπτοὺς καὶ μακροὺς πλοκάμους (ιδ. ΜΣτεφανίδ. ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 6 (1923) 230, ἐν Λαογρ. 9 (1926) 448 καὶ 10 (1929/32) 206) ἔνθ' ἄν. : Φρ. Ἐγινε σὰν ἀλιδῶνα (ἐπὶ τοῦ γενομένου ἰσχνοῦ) Χίος

2) Ὁ θῆλυς ὀκτάπους, ὑπέρυθρος καὶ ἀχυμότερος Κῶς

[**]

***ἀλίεμα** τό, ἄλεμα Προπ. (Ἀρτάκ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀλίευμα.

Ἡ δι' ὀρμῆς ἀλιεῖα.

ἀλιεύω Στερελλ. (Μεσολόγγ.) ἀλιεύου Μοσχονήσ. ἀλεύω Κεφαλλ. Λευκ. Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) — ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,267 ἀλεύου Θράκ. (Αἰν.) Ἰλιόβγω Σύμ.

Τὸ ἀρχ. ἀλιεύω.

1) Ἀγρεύω, συλλαμβάνω ἰχθῦς, μαλάκια, ὄστρακα κττ. ἔνθ' ἄν. β) Ἀγρεύω ἰχθῦς ἐντὸς τῶν ἰχθυοτροφείων κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἀνοικτὴν θάλασσαν, διὰ τὴν ὁποίαν λέγεται τὸ ψαρεύω Στερελλ. (Μεσολόγγ.) : Ἀλιεύω τὰ ψάρια. 2) Μεταφ. ἐρευνῶ διὰ τῆς χειρὸς, ἐξετάζω τὸ βάθος ὑγροῦ Κεφαλλ.

ἀλιζαύρα ἡ, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ Γαλλ. *lesard* κατὰ σύμφων. πρὸς τὸ σαύρα.

Εἶδη σαύρας (*Iacerta*) τῆς οἰκογενείας τῶν σαυριδῶν (*Iacertidae*).

[**]

ἀλίζω Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.)

Τὸ μεταγν. ἀλίζω.

1) Ἐπιπάσσω ἢ βάλλω ἄλας εἰς τι, ἀλατίζω ἔνθ' ἄν. : Ἀλίζω τὴν μαερίαν - τὸ φαεῖν - τ' ὀφάρῳ κττ. Κερασ. Τραπ. Σάντ. Χαλδ. κ. ἀ. Ἡ μαερεία ἀλισμένον ἔν' Χαλδ. || Φρ. Ψεμένον κι ἀλισμένον (κατὰ πάντα ἔτοιμον) αὐτόθ. 2) Μεταφ. παρέχω τὴν προσήκουσαν ἀνατροφὴν Πόντ. (Κερασ.) : Ἡ μάνα ψένει κι ἀλίζει τὸ παιδί.

Πβ. ἀλατίζω, ἀλατώνω.

ἀλικοντεύω ἀμάρτ. ἀλικοδεύγω Θήρ.

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *alikoamak*.

Κωλύω, ἐμποδίζω : Μὴ μ' ἀλικοδεύγῃς, γιατί ἔχω δουλειά. Συνών. ἀλικοντίζω 1.

ἀλικόντι τό, ἀμάρτ. ἀλικόγκι Τσακων. ἀλ'κόδμου Σάμ.

Ὑποχωρητικῶς ἐκ τοῦ ρ. ἀλικοντίζω, παρ' ὃ καὶ ἀλικογκίζου.

Κώλυμα, ἐμπόδιον ἔνθ' ἄν. : Τί ἀλ'κόδμου εἶδεις ἀπὸ μένα; Σάμ. Συνών. ἀλικόντια, ἀλικόντισι, ἀλικόντισμα.

ἀλικόντια ἡ, Πελοπν. (Βούρβουρ. Μεγαλόπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀλικοντίζω ὑποχωρητικῶς.

Ἀλικόντι, ὁ ἰδ.

ἀλικοντίζω πολλαχ. ἀλικοδίζω Κεφαλλ. Κρήτ. Μέγαρ. κ. ἀ. ἀλικοτίζω Ζάκ. Κύπρ. Μεγίστ. Πόντ. (Κερασ.) ἀλικοντίζω Χίος ἀλικοτίζω Πελοπν. (Κλουτσηνοχ.) ἀλικοδίζω Λέσβ. Ἰμβρ. ἀλικογκίζου Τσακων. ἀλικοδρίζω Κρήτ. ἀλικοτίν-νου Λυκ. (Λιβύσσ.) ἴλικοτίζω Μεγίστ. ἴλικοτίζω Τήλ. ἴλοκοτίζω Ἦπ. ἴλουκοτίζω Θεσσ. ἀλικοτῶν Εὐβ. (Κύμ.) κ. ἀ. ἀλικοδῶν Μέγαρ. Πελοπν. (Λακων.) ἀλικοτῶν Πελοπν. (Λάστ. κ. ἀ.) ἀλικοτῶν Εὐβ. (Ὀρ.) Ἦπ. ἀλ'κοντῶν Β.Εὐβ. Στερελλ. (Καλοσκοπ.) ἀλ'κοντῶν Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀλοκοτῶν Ἦπ. ἴλοκοτῶν Ἦπ. ἴλουκοτῶν Θεσσ. κ. ἀ. Μέσ. ἀλιγοτεῖμαι Καππ. (Σινασσ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *alikoamak*. Διὰ τὴν τροπὴν τοῦ ντ εἰς γκ εἰς τὸν τύπ. Τσακων. ἀλικογκίζου πβ. τὰ ὅμοια αὐτόθι ἀγκι ἐκ τοῦ ἀντί, ἀγκίκερ ἐκ τοῦ ἀντίκερ κττ. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 43 (1931) 186 κέξ. Τὸ ἀλικοκονδρίζω κατὰ παρετυμολογίαν πρὸς τὸ ἐπίρρ. κόντρα. Πβ. Γ'Αναγνωστόπ. ἐν Byzant. Zeitschr. 25 (1925) 369.

1) Κωλύω, ἐμποδίζω σύνθηθ. : Τὸν ἀλικόντισαν 'ς τὸ δρόμο ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος καὶ δὲν πρόφτασε Ἦπ. Τὸ νερό μ' ἀλικόντισε νὰ ῥθω (νερό=βροχή) αὐτόθ. Ἀλικοντίστηκα σήμερα τῶι δὲν πῆγα 'ς τὴν δουλειὰ Κλουτσηνοχ. Μ' ἀλ'κοντάει νὰ πάου 'ς τ'ν ἱκκλησιὰ Αἰτωλ. Ἀλ'κοντ'μένους θαλά ἦσαν γὰ νὰ μὴν ἔρθ'ς νὰ μὴ βουηθήης αὐτόθ. || Ἄσμ.

Ἡμουν γὰ νὰ πηγαῖνον κι δαρκαρίστηκα
κ' εἶδα τὰ δὺό σου μάτια κι ἀλικοκοντίστηκα

Ἰμβρ. Συνών. ἀλικοντεύω. β) Καθυστερῶ (Παναθήν. 21,73) : Μὴ μ' ἀλικοκοντῇς ἀνάκερδα. 2) Καταπιέθω ἢ ὑποχρεώνω τινὰ ν' ἀναβάλῃ τι Ἦπ.

ἀλικόντισι ἡ, Ἰων. (Κάτω Παναγ.) Χίος ἀλικόδισι Μέγαρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀλικοντίζω.

